

20
CTS.

PAPITU

ANY XXV.
NUM. 1285

—Es a dir, noi, que vols que et deixi veure el món per un forat? Que no en tens prou amb que te l'hagi deixat veure per una escletxa?

ESPECTACLES

TEATRE NOVELTATS

Totes les tardes colossals vermuts a preus populars.
A la nit: Sempre el formidable èxit de l'any

AZABACHE

Colossal repartiment d'artistes

CIRCO BARCELONÉS

ESPECTACLES BRUAN
RENE BANOLA — GNES. PUJOL —
JENNE JAE — ADELINA VIANOR —
LES GURRI
VIANOR
Home? Dona...?
Sempre preus populars

TEATRE CATALÀ ROMEA

Cada nit, a un quart d'onze

La ben plantada

Gran èxit. — Formidable presentació
Avui tarda, a dos quarts de quatre
EL GENERAL BUM BUM

TEATRE ESPANYOL

Companya de JOSEP SANTPERE
Sempre a la tarda, uns vermuts estupen-
dos a preus populars.
Avui nit, a les deu. L'incommensurable
i descomunal
JOSEP SANTPERE
Representarà tots set actes de

Don Juan Tenorio

Tal com ell l'entén i sense ajuda de ningú

OLYMPIA

CIRC ECUESTRE

Gerència Doroteo de Carlos
Cada nit, a les deu, grandios èxit de la
nova companyia

20 ATRACCIONS INTERNACIONALS, 20
de les que sobresurten
ROLA - ROLA
THE MORGADOS
SANIO

ODEO
4 ALBANOS & NINO
WITEMBERG
RANCY & COMPANY
DJIBO
BATTY
RITA DE LA PLATA

EXCELSIOR

Rambla del Mig, 34. Telèfon 18811
Colossal èxits de les estrelles
LIS-LOA, ballarines
MARISA COBIAN, balls internacionals
ANNY LABAHN, balls acrobàtics
Gran succés de l'osquertra LES ORFEO

EDEN CONCERT

Primer gran musi-hall d'Espanya
Cada dia el més formidable programa
i èxit de la companyia frívola de ANGEL
GARASA.

ALFONSO, FLORES, POWI, FONS.

Les emperatrius de la frivolitat
Grandios vodevil:

La nieta de don Juan

BAL MUSET

BARBARA, 7

Primer a Barcelona estil parisenc
Cada dia, de 4 a 9 de la tarda i de
10 a 4 matinada, estupend cabaret. Sem-
pre preus molts econòmics
Estupendes reformes, PISTA NOVA
75 belles musettes del paradís d'Adam, 75
ORCHESTRE NEW MUSET

BA - TA - CLAN

85, Francese Layret, 85. Telèfon 31374
Tarda, a les 3'30. — Nit, a les 9'30.
El millor i més atractiu programa
del Paral·lel

SAMPER — ENICIA — DALMITA
T. ALBA — E. COTS — VALENCIA
ARGELINES — EMBINOS — FUENTES
C. SANCHEZ — H. COLOMBINAS
PEPETA ROMAN, gran frívola
BARTOMEU, formidable estrella
MARUJA DE ARCE, gran vedette

BAL TABARIN

Nou de la Rambla, 92
Cabaret popular a l'estil parisenc
S'HI BEU, S'HI RIU I S'HI BALLA
BALL PER TIQUET a 20 cèntims el ball
Consumacions molt econòmiques
Estupendes senyoretas ballaran amb vostè
estupendament
ALEGRIA, BON HUMOR

«EL TROPEZON»

Popular cabaret
La simpatia i les dones tan guapes que
concorren a aquest cabaret és del més
deliciós que hem vist.
Colossal orquestra. Bons ballables i preus
sumament econòmics.
NINGÚ S'ARRUINA!
ABAD ZAFONT (davant T. Espanyol)

PALERMO

Plaça del Teatre, 2
(Edifici del Principal Palace)
El cabaret clàssic del bon corrido. Pista
lluminosa; canvi de llums. Formidable i
exquisit servei. Preus econòmics.
280 formidables senyoretas, 280
JAZZ - PALERMO ORCHESTRA
ORCHESTRA THE HAPPY - JAZZ
2 orquestres de gran èxit, 2

DANCING LA BUENA SOMBRA

GINJOL, 3 (Plaça Teatre). Tel. 10274

BALL CONTINU

Tots els dies, de 6 a 9 i 11 a 4 matinada.
Consumació corrent, 1 PESSETA
Bellíssimes i joves senyoretas
El millor saló de ball de Barcelona
2 ORQUESTRES, 2

MOULIN ROUGE

Vila-Vilà, 93 i 95. Telèfon 31261
Cada dia, un colossal programa frívol
com enlloc més.
Exit de les estrelles
ROSARITO BRUNA, colossal vedette
MERCE FIFI, estupenda estrella frívola
JULITA OLIVER

CABARET CATALA

Rambla Sta. Mònica, 6. — Tel. 23687
Dancing de fama internacional
Exit de la nova i formidable orchestra
MENEZ - JAZZ
70 escollides senyoretas, 70
CONSUMACIÓ A UNA PESSETA
Tots els dies, concorreguts balls de 6 a
9 i de 11 a 4 matinada

PAPITESCOSI!

Ara sí que ha vingut la bona!
El llibre on desfila la dona a través de
la caricatura mundial
Mai s'havia reunit un conjunt tan in-
teressant i suggestiu!

230 pàgines de text, tamany 23 x 28
centímetres, amb 228 il·lustracions i 30
laminés en colors

Preu: Pessetes 30. — Als subscriptors de
PAPITU, excepcionalment, 25 pessetes

LLIBRERIA RINALDO

París, 213 - BARCELONA

BAR HAREM

El més castís del carrer Nou:
el que té els millors embutits i les
begudes exquisides.
El seu cafè exprés és formida-
ble i la seva terrassa colossal.

NOU DE LA RAMBLA, 6

PAPITU

Redacció i administració:
Nou de la Rambla, 45
Telèfon 18613

Primera i única revista catalana de la vida alegre

Barcelona, 1 novembre de 1933

Dels treballs publicats en són responsables llurs autors. No es retornen els originals ni es remuneren altres col·laboracions que les sol·licitades prèviament.

Tots els pobles tenen la seva casa solitària. Una casa als afores, a la qual s'hi va per un corriol, que té les finestres tancades i un fanal a la porta. En uns pobles és la «Caseta Blanca», en altres «La Casa de la Carretera», en altres la «Caseta Verda»; però en tots és la caseta solitària i misteriosa.

Les dones del poble, quan passen per la seva vora, rondinen i lllencen malediccions.

—Maleides donotes!... Són l'esca del pecat! Així es rebutessin!

En aquestes cases hi ha unes senyores que van amb bates escotades i que quan surten a la finestra els vailets del poble les apedreguen.

—Guaita, tu; aquella ensenya una mamella! Mallorquina, puça final!... Ensenya'ns el c...!

—Poca-vergonyes, desvergonyits! —criden les dones fentant les per-sianes.

I els vailets tiren grapat de fang a la façana, baladrejant:

—Puces! Més que puces! Puces!

Els homes del poble hi van sortint del cafè. Entren a la casa fent bravada d'aiguarent i els dits bruts de xavalla, i tracten les dones com les mules del carro.

—Hola, petita! Vina aquí! Tens unes anques que semblen dos coves. Ansia!

Les dones protesten perquè aquestes floretes van sempre acompanyades de cops i patacades, i al cos ja no els caben els blaus.

Els senyors de compromís hi van de nits. Amb un fanalet a la mà, avancen pel corriol i truquen delicadament a la porta de la casa.

—Passi, senyor jutge, passi—diu la mestressa fent grans reverències. De vegades és el metge, altres el farmacèutic, altres el mestre d'estudi o l'indiano».

Aquests bons senyors sempre tenen una dona que els distingeix amb la seva predilecció. La mestressa ho sap i ho explota.

—Ai, senyor Quimet! Que contenta estarà la «Rosita»! Ja l'enyorava! Ja es pensava que vostè no tornaria.

GRIMEGIA DE LA SETMANA PER EUFEMI RODRÍGUEZ

Les cases solitàries

I el senyor Quimet, sentint això, s'estarrufa i pensa que els que malparlen d'aquestes dones és perquè no les coneixen.

El que més sorprèn de les dones d'aquestes cases és el tatuatge. Totes tenen el cos ple de blaus, de morats i d'esgarrapades. Semblen «ecce-homos». I tot per culpa dels bromistes, dels gats dels frares del poble. De la colla dels Tranquils, o de la Penya dels Barruts o del Grup Grimegial. Aquestes colles, penyes o grups van a les cases en pla de divertir-se. Divertir-se i anar-se'n sense pagar. I com que tenen una concepció de la broma tan original, per divertir-se han de trencar la majòlica de la porta, el mirall del parai-güer, han d'esbotzar un parell de cadires i finalment apallissen les dones després d'haver-les despullat. I una

vegada comesos tots aquests actes dignes de l'humorista més refinat, ho expliquen a la plaça i al cafè i n'estan orgullosos.

Per això la mestressa, quan sent que truquen i que els clients passen de dos, s'escama.

—Qui ou?

—Som nosaltres.

—No podeu entrar perquè totes estan ocupades. Tot és ple.

I es nega a obrir, comprenent que si obre l'endemà haurà de comprar mobles nous.

En aquestes cases el dia que hi arriba una pupilla nova tot el poble en va ple. El secretari de l'Ajuntament, que acostuma a ésser l'home més xafarder i més corrió del poble, ho comunica als altres.

—Ha arribat una francesa. «Très jolie!» Em penso que fa coses noves.

Aquella nit a la Casa de la Carretera hi ha cua i la francesa es forma un alt concepte de les necessitats del poble.

En aquestes cases, les coses més assegurades són la higiene i la salut. I no ho diem perquè els aires siguin més purs i les instal·lacions sanitàries gaire completes. La seguretat del client estriba en què una dona que no estigui com cal no hi té la vida. La nova s'escampa com un reguerot de pólvora.

—La Fulana no està bé. Al senyor Fonoll li ha clavat unes... com un temple.

—Llamp! Jo que aquesta nit hi volia anar.

—Doncs al tanto. Ara vaig a advertir-ho al jutge i al senyor Gatue-lles perquè no badin.

I aquell mateix dia tot el poble ja n'està assabentat.

L'endemà la dona se'n va i la mestressa explica que era una poca-vergonya i que s'ha vist obligada a treure-la pel bon nom de la casa, una casa que fa cinquanta anys que treballa i mai ningú no ha agafat res.

Als pobles on no hi ha cases d'aquesta mena, les noies s'han de casar als setze anys, i als tres mesos de matrimoni totes tenen una criatura.

Pareu bé l'orella, lectors papitescos! Pareu el que us vingui més de gust lectors! Ja manquen poques setmanes per a la celebració de les

Noces d'Argent de "Papitu"

La setmana que ve sabreu el programa

Jocs polítics i jocs d'atzar:
Aquests dies s'ha parlat de
joc. Deien que a l'Equestre, i
a l'Artístic, i al Liceu, i a Ca-
çadors...

I algú va dir:

—Tant que han estat par-
lant, i ja veureu com ningú es
recordarà de la Rabassada mor-
ta...

Del vot femení.

—Es una immoralitat — deia
l'altre dia un polític — que les
dones de la vida tinguin dret
al vot. A vostè li sembla bé que
es presentin a un col·legi per tal
d'exercir el seu dret les pupil·les
de cal Manco?

—I el Manco, que no hi va a
votar?—respongué un altre po-
lític.

Un silenci eloqüent va seguir
a aquesta resposta.

Convicció profunda:

—Mira, filleta meua: abans
d'acceptar relacions formals
amb aquest jove, t'has d'assa-
bentar de si té el suficient per
a casar-se.

—Oh! Ja ho crec!—respon la
noia, posant els ulls en blanc—.
Prou que ho vaig veure un dia
que s'estava banyant i se li va
desfer el taparrabos!

Donjoanisme:

—Jo, en els meus braços he
tingut vedettes de revista, es-
trelles de music-hall, fins stars
de cinema... i totes hi venien de
gust, i reien, i no em costava
cap quarto. Al contrari. Encara
em daven propina.

Que potser sou en Chevalier?

—No. Però he fet sis anys de
banyer a Califòrnia.

Un truc enginyós

En certa població, qual nom callaré
per discreció, hi havia dos matrimo-
nis veïns que s'havien fet mol amics.
Un dels marits traficava en boscos,
llenya i fustes. L'altre tenia un forn
de pa i feia, a l'ensem, negoci de
farines.

La dona del tractant en llenya era
molt maca, mentre la del forner era
més lletja que un pecat. I va passar
el que havia de passar: és a dir, que
el forner es va enamorar follament
d'ella.

La dona era avariciosa i un bitllet
de mil pessetes féu que desaparegues-
sin els seus darrers escrúpols.

El mateix dia de la cita, el forner
se n'anà a veure el tractant en llenya,
i pretextant haver de pagar una lletra
li va dir si li podria deixar doscents
duros.

L'altre, de bona fe, tirà de cartera.

—Sí, home, sí!—li digué—. No
mancava més! I si en necessites més..

—No, gràcies. Demà mateix crec
que cobraré una factura i te'ls tor-
naré.

—I ara! No cal anar tan de pressa.

Amb els mateixos bitllets, hores des-
prés, el forner va pagar la visita a la
dona del seu amic. Al vespre, els dos
es trobaren al cafè.

—Tu—digué el forner al seu amic—.
No he necessitat aquells diners, perquè
quan t'he deixat, aquest matí, he co-
brat aquella factura. Després de dinar,
he anat a casa teua i com que no hi
eres, he tornat els dos-cents duros a la
teua dona.

—Ai, carat! Doncs no m'ha dit res.

—Se'n deu haver descuidat.

En ficar-se al llit, el tractant en bos-
cos interpellà, amb la més gran ma-
turalitaat, a la seva muller:

—Tu: el forner d'ací davant no ha
portat doscents duros aquesta tarda?

Horroritzada i tement que el seu ma-
rit la matés, la dona li va tornar els
bitllets, i es quedà tota contenta en
veure que ell no afegia ni un mot de
comentari. I, contràriament al que
acostuma a passar en els casos d'adul-
teri, aquest cop, el pecat tingué el seu
càstig.

RODASQUES

DISPENSÍ!

En un ball de raspes, un papitesc
amic nostre voltava un vals amb un
angelet d'aiguera, d'allò més caio, i
com s'aprofitava més del que la dis-
creció permet, la noia va creure neces-
sari cridar-lo a l'ordre.

—Jove—li digué—, faci el favor de
treure's aquesta clau de la butxaca del
pantaló, que em fa nosa per ballar.

Però el nostre amic, que és un barra
consumat, va respondre amb tot l'a-
plom:

—No és una clau! Es una altra
cosa!

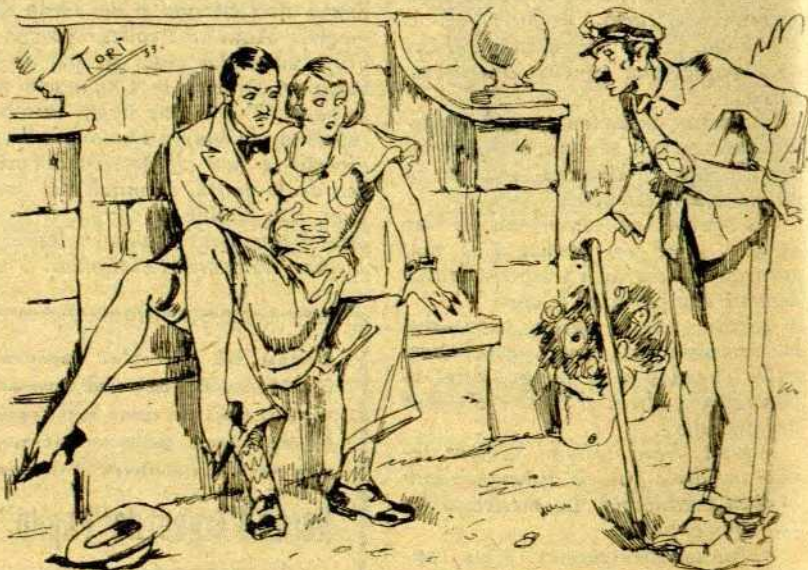
I va pronunciar el nom de la cosa.
Un nom que rima amb bengala.

Llavors, la xicota abaixà els ulls i,
tota confosa, mormolà;

—Ah! Si és així, dispensi!

VON BENT

QUINES PREGUNTES!, per Torí

—Per què esteu aquí, minyons?

—Molt senzill: perquè no hem tingut temps de guillar abans no
arribéssiu vós!

De bon conformar

L'Andreu està enamorat de la Conxita, i com que ja fa tres anys que dura el festeig i l'arrambància per les cantonades, i allò de «Mira que ens veuen!», i «Tingués compte, que el mes passat vaig passar molta por», la noia insisteix per a que la vagi a demanar als seus pares.

El noi, que és un barra, li va respondre així la darrera vegada que ella es va posar seriosa sobre el particular:

—Mira, Conxita; ja saps que per a mi ets la única noia que pot fer-me feliç en aquest món, de manera que no tinc cap inconvenient a anar-los a trobar i dir-los que penso, si ells no s'hi oposen, fer-te la meua esposa.

—Està bé, Andreu; diumenge que ve ens trobarem com sempre al carrer d'Urgell; anirem a dar un tomb per la Rambla, vindràs a casa, pujaràs al pis i et presentaré als meus pares.

I així es féu. Cap a les dotze del migdia, la parella feia la seva entrada al domicili patern, de qual cuina arribava fins al rebedor l'agradable flaire del sofregit d'un arròs que hi cantaven els àngels. Després d'una breu presentació, la mare s'absentà de la sala de rebre, per a anar a la cuina, cridà al cap d'un moment a la noia per a que l'ajudés a netejar el peix, i l'Andreu i el pare de la Conxita restaren sols.

—La noia ja m'ha explicat els seus desitjos, jove... començà dient, mentre encenia el caliquenyo, que se li ha-

via apagat i plegava *La Vanguardia*, que estava llegint—. Abans que tot, haig de dir-li que, per tal de que un matrimoni vagi bé, la noia ha de tenir per dinar i el noi per a sopar... Estem entesos?

—Prou!—respongué l'Andreu.

—Pel que fa referència a la noia, entre la caseta que tenim a Sant Feliu, la meua paga a l'Ajuntament, i unes quantes làmines de l'Anterior que ha anat comprant la dona, es pot dir que ja té per a dinar. I vostè?

—Oh—va exclamar l'Andreu, amb tota la barra—. Jo, després d'un bon dinar, no sopo!

EL REI DE LA BARRILA

TENACITAT

El protagonista d'aquesta xafarderia és un banquer molt tossut, que pateix de poliúria. Si vostès no saben el que és poliúria els hi direm que consisteix en una afecció que obliga a anar tot sovint a canviar l'aigua del canari.

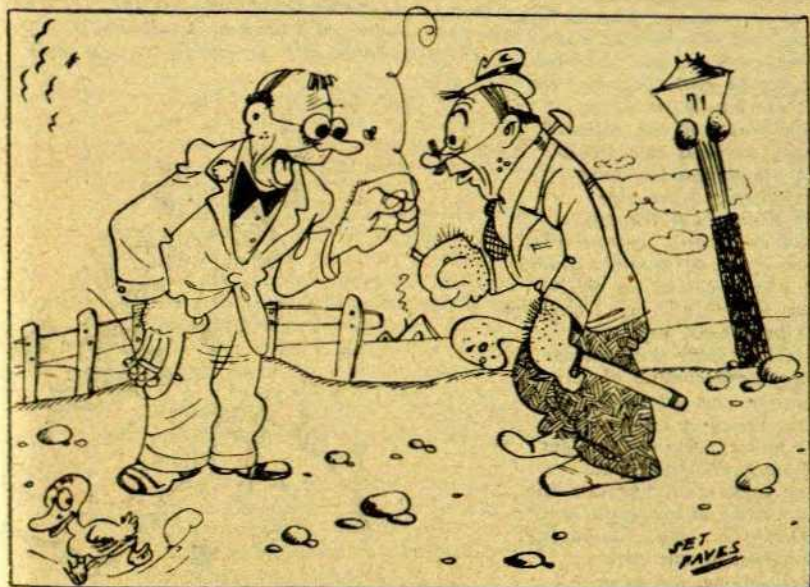
I comentant el seu temperament es deia l'altre dia a Borsa:

—Com és que aquest home va tan sovint al mingitori?

—Home! —va respondre un corredor—. Com que li agrada tant sortir sempre amb la seva!

K. PARRÓ

QUAN SE N'ENTERI..., per Set Faves

—Ja saps que tinc un altre fill?

—Carat! Com ho celebros!... I com es troba la teua muller?

—Home... jo em penso que es deu trobar bé..., però així que se n'enteri, ja em puc preparar!...

Quin és el comble d'un cor-rido?

Anar al darrera d'una planxadora i tirar-se només una planxa.

A veure, ara que es torna a parlar d'estirar l'orella a en Jordi, si saben vostès quin és el comble d'un jugador.

No hi cauen? Doncs és anar al darrera d'una cabra (no d'aquelles que fan tanta frisança, eh?) per allò de que la cabra tira al monte...

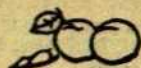
Saben quin és l'ofici més dolent?

El de soldat. Només dona per anar tirant...

Qui és l'animal que té les potes al cap?

El poll, quan es passeja per la clepsa d'algu.

A veure si saben on s'ha de posar un corneta per tocar a ranxo?

Doncs... a darrera de la corneta.

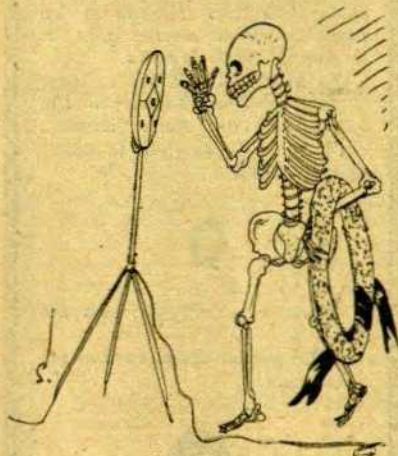
A que no saben en què s'assemblen els fills... de pecadora a les bitlles? (Parlem de les de fusta, eh?)

Doncs, en que uns i altres van al torn.

AUDICIO XXXIV

SALUT! Castanyes comestibles i panellets! Ací, Ràdio Papitu. Anem a donar la mandanga setmanal radiada. Atenció! Atenció! Corones mortuòries pròpies per a la malencònica i trista diada de Tots Sants! Amb inscripcions lluminoses i pila elèctrica. Corones de massapà de Cà-

diç pròpies per als difunts andalusos i aficionats a la pastisseria. Vídues tristes! Vidus desesperats, fills enyoradissos i malenconiosos! Compreu les corones a can Sever Resignat i Matapenes, del carrer d'Amargós, número tretze. Atenció! Atenció! Conyac Brisca! Conyac Brisca! Es el millor. Tothom canta amb música de les Lagarteranas del Huésped del Sevillano la cançó de moda:

Para la taula, Cisca,
que del tiberi ja ha arribat l'hora.
Porta'm el Conyac Brisca,
que em fa més dolça la torradora.

Conyac Brisca! Pels panellets i fins pels panellons el Conyac Brisca té condicions! Demaneu-lo a tot arreu! Atenció! Avui, per trobar-nos a la setmana dels morts, i per tant la dels Tenorios, anem a radiar un fragment del Tenorio d'en Zorrilla que ha estat modificat pel nostre cultíssim director en Tomàs Rafeques i Recolons. El nostre director té la paraula.

— Estimados sinhilistas! Habiendo arribado a la fiesta de Todos los Santos, he querido regalaros el oído con un bien de Dios de versos zorrillescos engiponados por mí, tomando a don Cuan Tenorio por modelo. Hoy,

emulsionado con la fiesta de los moridos que se han muerto, quiero que os caiga la baba y os quedéis con la boca abierta como badoques o bendecidos del capazo, con los pedazos de Don Cuan Tenorio arreglado en serio para representar en familia. ¡Atención!

— Anem a radiar l'escena del sofà, on Don Cuan i Donya Aínés s'ho fan mano a mano. Escenes del Don Cuan Tenorio en serio, escrit pel nostre estimadíssim, cultíssim i cul...tivadíssim director en Tomàs Rafeques.

DON CUAN

Cálmate, pues, vida mía, y escarchofo el monumento de tu obeso y duro asiento como una luna sombría. ¡Ah! ¿No es cierto, áquel de amor, que al guipar tu pantorrilla sueño en irme de «colilla» y resulta empipador?

Esta Laura que está llena de los pudientes olores de tus pies perfumadores y que me mata de pena; esta agua limpia y serena que mató sin gran dolor tu ojo de pollo traidor y el olor a quesería... ¿no es verdad... pianola mía, que está ensumando amor? Esta armonía que el viento la recoge entre pinares de las parejas a mares que grapejan con talento, estos suspiros que siento de mandanga sin dolor y pelliscos de traidor en el cine y el tranvía... ¿no es cierto... calcomanía, que están ensumando amor? Y estas pistonudas perlas que te bajan... tan tranquilas de legañosas pupilas convidándome a venderlas, estoy sospechando al verlas bajarse con tal calor que vienen a lo mejor de haber pelado algún día alguna cebolla impia... ¿no es verdad, ¡peyesa mía!... que están ensumando amor? ¡Oh! ¡Si... cul...tisima Inés! Hermosura sin piojos, escucharme sin anojos ni empiparse, amor es; mira qui, a tus pieses pues sacar la lengua a un señor miloca y conquistador, que no es nada meafria, ensumando, ¡estufa mía! tu cendrerito de amor.

DONYA AINÉS

Callad, por Dios, ¡oh, don Cuan!, que me emulsiono al oír tus voces, y, sin dormir, soñaré luego en tu plan. ¡Oh! Callad por compasión vuestros lloros ensopidos que escuchan cabizmetidos mi alma y mi corasón. ¡Ah! Me habéis dado a beber salsumiente o sublimado, y sufre con tal tinglado mi serviejo de muquer. Tal vez poseyáis, Cuanito, un misterioso amuleto para romperme... el respeto entre abrazada y besito. ¿Qué puso el demonio en ti que si me pones un piso aceptaré el compromiso de dormir siempre con ti? ¿Y qué he de hacer, ¡ay de mí!, si ya me enroscan tus brazos y tus morros y tus nazos me están ensumando así? De Luzbel vivo retoño eres, y de tal manera me entrego, que no me altera que me despeines el moño. ¡Oh!, don Cuan, que yo endevino que tu amor, tan duro, ¡ah!, me ha bien jeringado ya y siento que desajino. Tu camelancia meq pena, tus nasotes me iluminan, tus palabras me fascinan y siento un frío en la esguena. ¡Don Cuan! ¡Don Cuan! Yo te im-asloja pronto la ermilla, [ploro: dame después la puntilla y no hagamos más el loro.

DON CUAN

¡Alma mía! Esta palabra cambia tan pronto mi ser, que ensumo que pueda hacer hasta que un andén se me abra.

No ha sido Satanariz quien inspiró, ¡Dios me libre!, un amor de este calibre para hacer la codorniz. No; el amor que hoy se empeña en tu cariño ideal es un amor inmortal

que te pinta la sigüena.
No es una pesión fugás
que se arronce ante una esclaca
ni que quiera hacer el caca
y dártele por detrás.
¡Aparta ya la inquietud!
Porque si te pones clueca
y llegamos a... la Meca...
yo me casaré con tú.
Sí; el pandero irá a besar
a tu buen padre allá abajo...
O me manda al... contrabajo,
o bien se hará repicar!

—Atenció! Aquí, Ràdio Papitu!
Han sentit un fragment del Tenorio
monumental que ha engiponat el nos-
tres inspiradíssim director. Ja poden
veure que és un drama de família
molt seriós. El dia que es decideixi a
donar-lo en sessió íntima a alguna as-
sociació de teatre selecte, ja els con-
vidarem. Apa! Alanta! Donem per
acabada la nostra emissió setmanal.
Fins una altra!

EL POBRE VIDU

En Llorenç va quedar-se vidu fa un any. Era un marit que s'estimava de debò a la pròpia i durant les primeres setmanes del seu nou estat, l'home es féu el ferm propòsit d'ésser fidel a la memòria de la difunta, però l'home proposa... i el temperament disposa.

Al principi s'hi va resistir, però un jorn, no pòguent més, se'n va anar cap al cementiri i davant del nínxol de la seva muller començà aquest discurs:

—Cisqueta meva: des del dia que vas passar a millor vida, que no he fet cap festa a cap dona ni la pensava fer... Però, Cisqueta estimada, ja ho saps que la carn és la carn, i un no hi pot fer més... Aquests dies he trobat una raspeta que es deixa tocar el paner i em sembla que em deixarà tirar al dret... I, a més, no em costa cap quarto...

Un cop engegat aquest discurs, en Llorenç va esperar la resposta de la difunta, però com que a ultratomba, per ara, no han arribat a la sonoritat, com al cinema, l'ànima de la Cisqueta romangué silenciosa.

—Qui calla consent—va pensar el nostre heroi.

I l'endemà va tornar, a dir a la difunta que sí, que la raspa l'havia deixat tirar al dret, i que pensava tornar-hi.

Aquest joc va durar uns dies fins que el sepulcrer, una tarda que s'havia quedat al cementiri a fer la migdiada, el va sentir. I imitant la veu de la Cisqueta, exclamà:

—Sí, marit meu, aprofita't tant com puguís, que jo, quan era viva feia el mateix, i encara em donaven diners a sobre!

Des d'aquell dia en Llorenç no ha tornat al cementiri.

A. NYAC

El vot de la dona

No creguin pas que en atrevir-me a parlar del vot de la dona, d'una tendència política determinada: com tothom pot com-pretengui prendre la llibertat d'insinuar quelcom en profit prendre, essent papitesc per naturalesa, el que menys m'interessa de la dona és el vot; l'interessant i atractiva és ella, fins en l'aspecte de practicant del sufragi i de militant en la política.

Avui la dona ja té un dret més que abans; dintre de pocs dies tocarà estrena acudint al col·legi electoral a emetre l'expressió d'una tendència, ja sigui del mig, de dalt o de baix. Nosaltres, que a les dones sols les concebim per baix, tenim el convenciment de que davant de la política votaran en totes les posicions.

Ah!, quin truc més original el del partit que presentés una col·lecció d'asos de l'esport o del cinema, ben fologènics i retratats en trajo de bany, presumint els bonys musculars d'un cos atlètic. Les dones sentimentals i romàntiques votarien amb els ulls en blanc. Ficarien la papeleta a l'urna pensant en el candidat A, o el candidat B, o potser pensant en tots els membres de la candidatura: aquells membres joves, arrogants i audaciosos.

Qui pògués ésser membre d'una d'aquestes candidatures i «votar» cada nit amb una ciutadana diferent per l'amor lliure i la vida dolça.

CHARLES SOL DE BITLLA

SEGONS LA FORMA...!, per Margenat

—Aquestes sabates m'apretaven molt i ara m'entren sense donar-me'n compte.

—Ai, filla! Això és com tot, a midaque es gasta, és més ample.

PER NO ÉSSER MENYS

Una nena molt curiosa a sa mare preguntà com se'n deia d'una cosa que el cosinet li ensenyà. I sa mare per no dir-li la veritat crua i pelada, va creure millor mentir-li, suposant fóra oblidada. Mes la xicoteta un dia (així passà i és ben cert), quan de la casa sortia, vegé llum en un quartet. I com que tot ho revolta com a bona mossa que és, per l'esclatxa de la porta vegé el que és i fins molt més. I contenta i satisfeta per aquest descobriment, a sa mare, la pobreta, li va dir, naturalment: —Jo vull tocar el xiulet que el cosí porta amagat, puix de la boca s'ha tret la raspa el del rellogat.

RETUAR

SOLFEIG

El senyor Ambrós Sistacs, home recte i decidit, dona lliçons de solfeig de set a nou de la nit. Té una eixerida deixeble que no sap què és una pauta, però té grans condicions per exercicis de flauta. Pren lliçons fa més d'un any, i quan ell demana un sol, la xicoteta, decidida, li endinya un si bemol. Fins que una tarda en Sistacs, veient que mai en sabia, va exclamar, ja enfutismat: —Com li he d'explicar, Maria? No li he explicat ben clar —afegí el senyor Ambrós— que és més alt el do de pit que no pas el fa de cos?

PET XINA

CONSELL

Al gat, benivolgut lector, li agrada el peix amb folia, sigui cru, sigui fregit; així és que, si tens sardina, no li freguis pel morret que se te la menjaria.

A L'ESTUDI DEL CINEMA

—I què et sembla? Entraràs a treballar?

—Crec que sí. Ahir, un cop el director em va veure despullada, em va dir que tenia molt bona veu.

UN REMEI RADICAL

En Joan, així que començaven els primers freds, feia posar d'allò més roba al llit, perquè tenia una por cervical a refredar-se. I, com és natural, com més l'abrigava la seva dona —una xamosa i encisadora femella que es deia Paquita—, amb més freqüència agafava una galipandria d'aquelles que comencen fent pessigolles al nas i acaben fent-te'n al pit, i que són conegudes amb el nom de garipás, com diu la portera de casa meua.

Un dia en va agafar una de molt forta i el metge li va recomanar que es fes unes bones pintades de tintura de iode al pit.

La Paquita va enviar de seguida a cercar l'ampolleta i el pinzell per la minyona, i així que tingué ambdues coses, va fer al seu marit una pintada amb tota la cura d'una perfecta infermera.

Al cap d'una estona de la pintada, en Joan va començar a sentir-se una picor a la post del pit que li produïa bastanta frisança i el feia remoure pel llit de panxa en l'aire, mentre sospirava: —Ai, Paquita, si sabessis com em pica!

—No hi fa res—deia ella—; això és senyal que es cura, i com que el metge ha dit que et

pintés tres o quatre dies seguits, hauràs de prendre paciència.

L'endemà, quan en Joan tenia ja tota la pell castigada pel iode del dia anterior, la seva dona li va tornar a fer una altra pintada, que produí una picor rabiosa al pobre Joan, que no sabia com posar-se, fins al punt que, vint-i-quatre hores després, quan la Paquita es disposà una vegada més a fer ús

del pinzell i de l'ampolleta, li va significar clarament que tenia la pell tan consentida que ja no podia més.

Però la bona senyora, volent-lo convèncer, li va començar a fer carícies, petons i manyagues, i ell, tement que acabaria per convence'l de deixar-se pintar altra vegada la pell, va apartar el pinzell i li digué:

—Vés, vés, que encara me la pelaries!

VAN TRESCA

MALA NIT

Es molt tard, el vent udola i fa tremolar de fred al sereno, que tremola com una fulla, pobret! Les fulles de les alzines cauen poquet a poquet; hi ha dues meiques molt fines que estan que tira peixet. Com un llampec que illumina tot el cor de la ciutat, la gent de pressa camina perquè veu venir l'aiguat. Quatre gotes, vuit, deu, dotze, aigua per la mort dels sants, un paraigua que s'esboïta i un que diu: «Ja som a Sans!» Impermeables, trinxeres, gent que s'amaga als portals, els carrers ja semblen rieres, puix plou a bols i a barrals.

Recolzats sota d'un roure, una parella a peu dret, com si sentissin a ploure, no deixen de dar-se el bec.

CONSELLS D'HIVERN

Si no vols agafar un aire, de meuca no vagis gaire.

Si tens por de la humitat, porta el nano embolicat.

Si la fredor t'ha agafat, el milló és un remenat.

No convé, si l'aigua és freda, ficà els peus a la galleda.

Si a les mans tens penellons, t'hauràs de tocar els... botons.

PERPINYANENCA

Castell-Rosselló és un rastre del Ruscino d'altres temps, i a aquella verda campinya de Perpinyà hi va el jovent. Per muntar a la miranda, l'escala està malament, i quan munten les minyones, des d'abaix s'albira el cel.

Jo, que un jorn vaig voler anar-zai trobar agafadets [hi, un gosse i una xicoteta (que estava molt bé, per cert), i ell deia a ella: —Si em muntes...]

—Jo, muntar? Ja estàs ben [fresc.

LA CHINITA, estrella frívola

ELS CIGRONS

Són les set del vespre. La Matildeta ja es al portal de casa seva, esperant al xicot, del que n'està boja. Hi ha que veure, per això, que és elegant i té un tipus de castigador de pel·lícula que encén els cors femenins que és un gust.

Ella també és maca, però el més important, al menys pel xicot, és que a casa seva tenen calerots. Son pare és gerent d'una fàbrica de botons de calçotets i la mare té un taller de modistes, del que la Matildeta, a estones, n'és l'encarregada.

El promès de la Matildeta, que és diu Alfred, arriba, aquella tarda, molt content. Feia temps que no es llogava i ha trobat feina del seu ofici, que és el de barber. Per tal de celebrar dig-

nament l'aconteixement, i aprofitant-se que l'escala és molt fosca, fa amb la noia més brometa que l'acostumada, fins que la Matildeta, incapaç de resistir, acaba cometent el dolç pecat.

Però l'aventura no acaba, o millor dit, no comença, tal com voldria l'Alfred. Sembla que no troba els llocs de que acaba de possessionar-se en les condicions que ell volia. I, passats els deliciosos transports, fa alguna observació a la noia, que acaba confessant-li que abans va tenir un altre xicot i... En fi; val més deixar-ho córrer.

—I... demana amb certa angúnia l'Alfred—; ho vareu fer molts cops?

—Mira; el meu promès, que era adroguer, tirava cada vegada un cigró a sota el llit... i quan em vaig barallar amb ell, el pare se'n va vendre sis quarteres...

EL REI DE LA BARRILA

EL BERENAR

A la masia de can Tunis hi ha un xicot que està bojament enamorat de la Tuietes, una raspa molt salada, de tipus espaterrant i carns molsudes que fan anar enrenou a la meitat del jovent.

El xicot fa tots els possibles per a obtenir que la noia correspongui com ell voldria al seu amor; és a dir, de la manera més pràctica i palpable possible.

I va tenir un jorn certa idea maquiavèlica: dar-li gelos, i dar-li de pas una sorpresa que ella no se l'esperava.

Certa tarda va anar a trobar a la Tuietes en ocasió en que aquesta anava a la font.

—No voldries pas que anessim a berenar al bosc?—li va dir.

—Oh! Se'n farà massa tard i és molt fosc!

—Pel fer-se tard, no, perquè no ens entretinguem gaire, i per la foscor, no t'espantis, que quan més fosc estigui, millor.

I se la va endur al peu d'unes alzines que hi havia allí a prop.

—Però, què berenarem?—demanava la cànida Tuietes.

—Un berenar molt bo que m'ha fet la Quimeta.

—La Quimeta? La de cal Ganxo?

—La mateixa!

—Ah! Es que si tu fas broma amb la Quimeta de cal Ganxo, ja et pots acomiadar de mi!

—Calla, tonteta! Calla i fica la mà ací!

I prenent-li la mà, li va fer ficar a la butxaca del pantaló.

—I ara!—exclamà la Tuietes! Què és això tan gruixut?

—Ja t'ho he dit. Una cosa que m'ha fet la Quimeta, però que tu te la jalaràs!

—Què dius! Això t'ha fet la Quimeta?

—Sí. M'ha fet botifarra!

E. R. B.

ESCENARIS

ROMEA. — Novament s'ha estrenat al teatre català. Un altre cop hem demostrat que el nostre poc volgut teatre català es pot fer i desenrotllar amb tants o més èxits que el castellà. La setmana passada estrenaren una obra d'en Màntua, que duu per títol *La Ben Plantada*, obtenint un sorollós èxit. Si, senyors: un èxit veritat com no el tenen avui dia els altres teatres. Aquesta obra és digna d'ésser admirada per tothom. Pel seu bell encaix i desenrotllament impecable de la companyia Vila-Davi, la qual posà de manifest un cop més que avui és la millor companyia de comèdia que corre pel món.

Si us voleu fer càrrec del que diem, aneu a ROMEA i us en convencereu.

BARCELONA. — La companyia de la joventut i de l'alegria (com diem nosaltres), està realitzant la seva temporada amb gran encert i entusiasme. La sala, que diàriament es veu força concorreguda i també amb els seus plens, testimonia la seva admiració a la companyia de comèdies Martí-Pierrà pel seu exquisit art i interpretació. Tinguérem ocasió de veure *Los muñecos*, i sembla gairebé una estrena; veritablement tingueren un gran encert en la realització. Ara, aquesta setmana, no volen ésser menys que els grans clàssics i posaran *Don Juan Tenorio*, obra immortal que no dubtem serà meravellosament interpretada.

OLYMPIA. — Si gran i emocionant fou la companyia passada que va actuar en aquest gran coliseu, més encara ho és l'actual. Les seves 20 atraccions internacionals són de gran talla, sobresortint Arthur Klein and family, amb la seva meravellosa *Revue Roulante*. També els Deu Diables del desert mereixen un aplaudiment sincer. I se-

HOLLYWOOD BAR-DANCING

Nou de la Rambla, 103 - Teléfono 17033
CABARET ARISTOCRATIC

Exit de la formidable orquestra

DEMON'S JAZZ

ELSIE BAYRON

Ballarina de color

GLORIA LIBRAN

Braz-Fel

Gran succès

JAZZ BANDS

gueixen Rala-Rala, The Morgados, Sanio-Odeo, 4 Albanos y Nino, Witemberg, Rancy y Company, Ojibo-Batty-Rita de la Plata i més de vint atraccions, totes d'un gran encert i gust artístic. La temporada que realitzen és sumament profitosa, i es comprèn: difícilment podríem trobar un programa més atractiu i emocionant que l'actual.

CABARET CATALÀ. — Ansia, Manela! Això sí que és ballar, beure i riure de debò! Renoi, i quines nenes més estupendes! Res: que s'hi entra per una estoneta i després no sap trobar la sortida de tan estupendament que un s'hi troba!... Apa, minyons: a ballar s'ha dit!

BAL TABARIN. — Es tan sumament econòmica l'estada en aquest cabaret, que ja no es pot demanar més. I és que la Direcció és tan poc egoista, que tot ho dona al públic: bones begudes, excellent tracte, bona música i xicotes alegres. Tot plegat fa *caraba*. Nosaltres, aviat, en comptes de fer ressenyes ens dedicarem a marcar al ball, perquè dona més gust que no pas escriure.

POMPEIA. — Continuen amb èxit les sessions de music-hall internacional que diàriament es celebren al seu sumptuós i modern local. L'encisadora Pili Navarro, amb el seu exquisit repertori frívol triomfa plenament entre les aclamacions del públic que omple diàriament. També l'estrella coreogràfica Braz-Fel obté un remarcadíssim èxit en presentar-se amb les seves danses internacionals d'un gust exquisit i únic. Cal recordar que la Demon's Jazz està avui dia en el seu pinàcul de la glòria interpretant de manera magistral els balls de moda. Res, que el programa que presenta «Pompeia» difícilment es podria millorar.

MUSIC-HALL INTERNACIONAL POMPEYA

NOU DE LA RAMBLA, 103 - Telèfon 1703
GRANS REFORMES

Emma Marqués

Gnes, Francis

JOHN I ARACELLI LEWIS

Parella de ball còmico-excèntrics

PILI NAVARRO

SALAMBO gran estrella

RAFAEL ARCOS

amb les seves xerradisses còmiques

DEMON'S JAZZ

amb llurs fantasies musicals

—Re Cristina, quin tall! I deien que a aquesta despesa es menjava malament!

IGUALTAT DE CONDICIONS

En Quel va anar a veure al pare de la Carmeta, amb la qual festejava feia temps.

—Jo venia a trobar-lo—va dir-li—perquè fa temps que estic follament enamorat de la Carmeta. És una noia angelical, i el felicito d'ésser pare d'una criatura tan bona i tan maca. Ella m'estima molt, això em consta, i jo, si vostè em concedeix la seva mà, faré tots els sacrificis que estiguin al meu abast per a que sigui la més feliça de totes les dones...

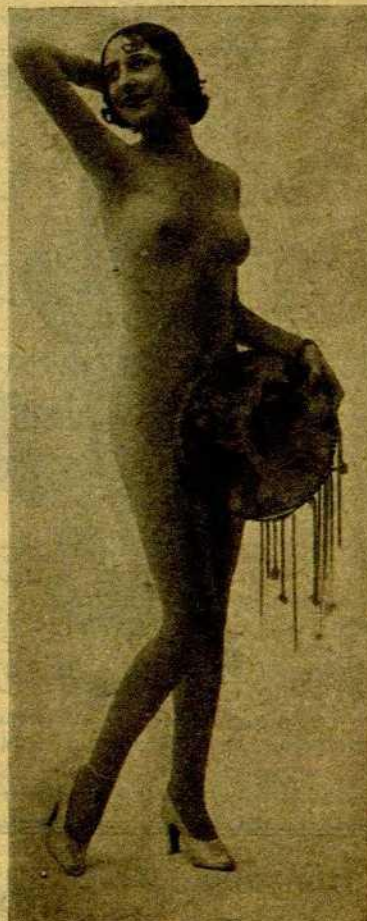
Darrera una porta, la Carmeta escoltava i, mentalment ja veia el simbòlic trajo blanc, la flor de taronger, el capellà, el viatge a Montserrat i tota la demés mandanga, i no veia la nit de nuvis perquè ja feia temps que l'havien passada en un meublé.

—Per a mi, no hi tinc cap inconvenient—respongué el pare—i ja pot tirar el dret, sense perjudici de recular quan ho cregui necessari, puix avui en dia està tot tan malament que no convé carregar-se de quitxalla... Això sí: vostè es guanya bé la vida?

—Tinc setcentes pessetes de sou a can Pau Gombau, del carrer d'Aribau...

—Així, ja està bé. I consti, que això no li he demanat per egoisme, no... Només per a que després de casats, no tingueu disputes. Quant jo em vaig casar, tenia tres pessetes, i la meua dona tenia dos duros, i m'ho ha retret tota la vida...

E. R. B.

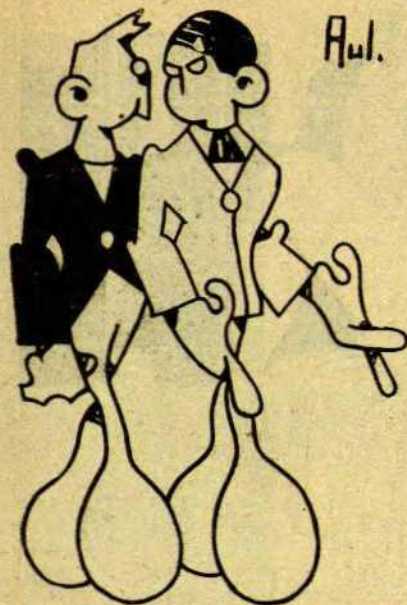

ROSITA RODRIGUEZ

Primeríssima "vedette"

MAL ENTES, per Aulesia CAPELLANADES

(Conte mallcrquí)

—Te'n vas de viatge amb una «muda»?

—Ja ho veus: amb una «muda» i «solo», quin avorriment.

El Pare Jaume s'està morint i es metge creu prudent que es posi bé amb Déu si vol salvar sa seua ànima. El Prior li fa sa visita, però el Pare Jaume no vol confessar-se si no veu un miracle. Sa febre li ha trastornat es cervell i s'ha entestat amb es seu desig. Per fi, després de moltes quimeres i d'haver-se reunit el Claustre, proposen a l'escolà major que es vesteixi d'àngel bufador i amb una corriola l'arriaran fins a sa finestra. Tal pensat, tal fet.

S'escolania canta nadalenques i altres cançonetes, per donar a comprendre a n'es que s'està morint que es miracle serà més veridic, i de sobte apareix pes celobert s'escolà vestit de blanc, tot dient:

—Yo soy el ángel que da la paz y en nombre de Dios quiero saber tu pecado. Arrójaló, siervo moribundo!

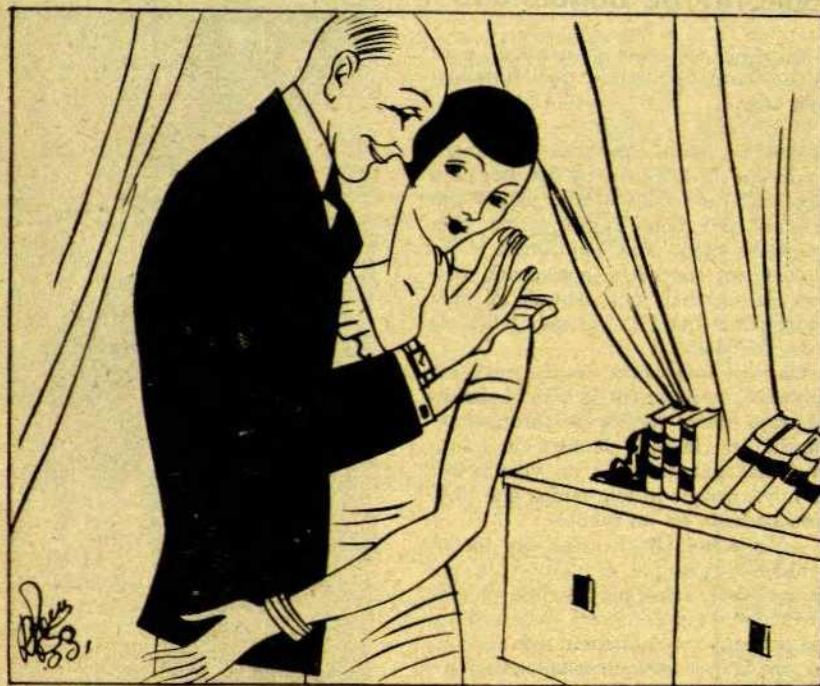
I el Pare Jaume, amb llàgrimes als uis, li diu:

—Senzillament, perdoneu-me, però durant dos anys i mig som viscut maritalment amb sa dona de s'escolà...

S'altre li respon:

—Per dir-me banyut m'has fet vestir d'àngel, gran alcavotarro?

U. A. S.

—Ací a la biblioteca tinc un llibre molt interessant per a tu?

—Què és? Manon Lescaut? La Dama de les Camèlies?

—No. Com s'evita la procreació.

COLLINT FIGUES

Aquest conte me'l van explicar l'altra nit a ca la Mora del vint-i-u del carrer de la Mercè. Es un lloc on vaig sovint a reposar de les meves lluites periodístiques i a emprendre'n unes altres, més agradoses, però que de vegades em deixen rendit. És veritat que val la pena, perquè les pensionistes són del més maco que hi ha, el local és confortable i no hi ha soroll, i en conjunt pot ben dir-se que no es pot demanar millor dintre el gènere.

I anem pel conte. Una vella estava enfilada a una figuera collint figues, ajudada per una mosseta que estava al peu de l'arbre amb el cabàs. Soltadament, aquesta exclama amb intenció:

—Ai, mestressa! I que n'és de pansida aquesta figa!

—No t'estranyi, nena... Quan tu hakis escapat tantes branques com jo, et trobaràs en el mateix cas...

EL DETECTIU NEVERRIP

NO VOLIA ENSENYAR-LOS

L'Antonet era un murri. Tenia vuit anys, però com a mal intencionat, semblava que ja n'hagués complert quinze.

Un dia, al col·legi, el mestre li va demanar si sabia quant sumaven dues dotzenes d'ous.

El noi es va passar un quart d'hora mirant al sostre, fent veure que estudiava, però, en realitat, entretenint-se en contemplar les evolucions aèries d'unes aranyes.

El mestre, en vista de l'èxit, el va fer sortir a la pissarra i li va fer escriure dues vegades dotze.

—A veure—li va dir llavors—. Suma això en veu alta.

L'Antonet començà l'operació dient:

—Dos i dos, quatre; porto dos...

—Ep—va interrompre el mestre—. No en portes cap!

—Li dic que en porto dos!

—I on els portes, ximplet?

—Els porto amagats—respongué l'Antonet—i la mama no vol que els ensenyi...

Q. K.

Demaneu
sempre

Conyac Valdespino sempre

LA MALA REPUTACIO

El senyor Josep falta a la dona. Això, que és el títol d'una comèdia d'en Rossinyol, té una justificació. Quan el senyor Josep vol fer el salt, agafa el «metron»—el Tano, que deia en Cristòfol de Domènec—, baixa a Lesseps i se'n va cap a la torre assenyalada amb la lletra A del carrer de Santa Perpètua, a dues passes de la cotxera dels tramvies.

L'establiment porta per nom «Villa Cèlia». Servidor de vostès, que ha estat a París, a Berlín, a Nova York i a Molins de Rei (que ara s'hauria de dir, em sembla a mi, Molins de la República), assegura amb la mà posada al lloc més comprometedor que vulguin, que no ha vist enlloc una casa tan ben muntada. Luxe, confort, modernitat, refinament, tot està reunit entre aquelles parets que serveixen de gàbia a uns ocells, o, millor dit, ocelles, del més escollidet que hi ha. Si en comences a fer la descripció, foren tants els lectors que hi anirien, que aviat hi hauria cua i s'haurien de prendre mides per a regularitzar el tràfic en aquell lloc.

I creguin que n'hi ha, de tràfic, a «Villa Cèlia»! Solament que com que el carrer de Santa Perpètua és molt curt, la casa resulta molt discreta pels senyors de compromís. I, per aquesta mateixa raó de discreció, també s'hi reuneixen, entre les xamoses pensionistes, moltes nenes de compromís

que fan les delícies dels visitants.

En un altre país que no fos el nostre, «Villa Cèlia» figuraria ja en les guies oficials de Barcelona com una atracció més, i no de les menys importants. Però deixem que corri el temps, que tot vindrà. En un lloc com aquell, és molt natural que es prengui paciència i s'esperi la vinguda.

El senyor Josep, del que ja hem parlat al principi, va, doncs, molt sovint a la «Villa Cèlia». A això ningú hi tindria res a dir, perquè pecat amagat és mig perdonat, però el cas és que, en tornar cap avall, comença a fer «estacions» a totes les tavernes que troba i arriba a casa abominablement embriac.

Fins que, fa poques nits, va ocórrer el que havia fatalment d'ocórrer. L'home tornava del carrer de Santa Perpètua, després d'haver fet a «Villa Cèlia» la grimègia corresponent... quan en entrar a casa seva es va trobar la seva legítima esposa amb un altre home al llit.

I quan el senyor Josep es disposava a protestar, es sentí la veu de la dona que, amb un aplom absolut, exclamava:

—No te'n dones vergonya de tornar a casa en aquest estat deplorable?

I, assenyalant el seu amant, va afegir:

—Ves què pensarà de tu, ara, aquest senyor!
ROC CORONAT

La Mascota

*Si s'estima al seu germà,
cregui, no s'ho prengui a broma
sense camisa de goma
es podria constipar.
Per la meuca, o la xicota,
o l'amigueta, es igual.
Damunt mateix del portal
ja ho llegireu:*

LA MASCOTA

Sant Ramón, 1
BARCELONA

HOTEL MEUBLÉ TROVADOR

Carrer del Trovador, 36
TELEFON 53965

Excel·lents cambres, amb tot el modern

Lloc reservadíssim i molt discret
OBERT DIA I NIT

Fa cantonada al carrer

Martí Vilanova, tocant al de
Pare Claret. Autobusos Roca

Casa PAQUITA

(Abans Trias)

Consell de Cent, 297 1.º

Telefón, 20564

Atenció! No us equivoqueu
de pls.

COSTA: Nou de la Rambla, 45; Barcelona

CONSULTORI MEDIC del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL :: PREUS ECONÒMICS
De 11 a 1, i de 5 a 7 :: Festius de 11 a 1 :: TALLERS. 29, entresol

VIES URINÀRIES

I totes llurs greus complicacions de l'aparell GENITO-URINARI, com son: Cistitis, prostatitis, gota matinal o militar, orquitis, etc., de l'home; metritis, vaginitis, anexitis, etc., de la dona; s'obté un ràpid i eficaç resultat amb l'ús dels **SELLOS OSSAN**; llurs propietats antiseptiques i microbicides es comuniquen a la sang i orina, notant-se els seus efectes a les primeres preses; calmen els dolors produïts per la micció, la orina es manté asèptica i els gonococs són destruïts, fins que s'obté amb el seu ús una veritable i completa curació. En venda: Doctor Andreu; Segalà, Rambla de les Flors, 14; Farmàcia «La Cruz»; Farmàcia Tarrés, carrer del Carme, 84; Centre d'Específics, Pelayo, 50.

Sulfureto Caballero

Cura la sarna
radicalment

Venda: Farmàcia Comte Assalt, 86: Centres d'Específics

Hotel Meublé Verdura

BARBARA, 27 - TELEFON 11.493

Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telèfon privat, bany, habitacions a 3 i 5 ptes. Servei permanent
FORMIDABLE INSTAL·LACIÓ MUSICAL A TOTES LES CAMBRES

Hotel Mont d'Or Meublé

PORTA SANTA MADRONA, 6
(FRONT RAMBLAS) TELEFON 13.603

G. ALOMAR

Vies urinàries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. De 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

Chalet Diagonal

CANVIDE MESTRESAS

Casa molt seriosa:
Bon confort:
RESERVA ABSOLUTA
DISTINGIT

Avinguda 14 d'Abril, 332
TELÈFON 55665

H. MEUBLÉ
Tel. 72930

Casita Blanca

Bonici i espaiós jardí.— Habita-
cions còmodes, elegants
i econòmiques
Garatge dins de la casa

BALLESTER, 105
BOLÍVAR, 2

Madam RITA

L'espectacle que ofereixen
els seus salons és mera-
vellós.

Exhibició extraordinària del
models del país i estrangers

Rambla de Santa
Mònica, 6

Casa Angelita

(ANTIGA VAQUERIA)

Mònac, 16

Establiment montat amb mol-
ta serietat.

Confort :: Higiene :: Gran
reserva

(Unicament durant el dia)

Telèfon 17685 - Barcelona

Casa ANITA

(Antiga Casa Mamà)

Es la més discreta de Barcelona
ELEGANCIA

ALEGRIA

DISTINCIO

HOSPITAL, 19, pral.
BARCELONA

LA CASITA DE LES FLORS

Completament reformada
Cambres amb gran confort
Higiene - Bany

Preus: 5, 7 i 10 pessetes

Carrer de la França, 20
(Travessia del carrer de l'oida)
TELEFON 34085

LA MORA

Gran exhibició de models
EXTRAORDINARIA
SIMPATIA

Carrer de la Mercè, 21
BARCELONA

AL BUENOS AIRES DE TERRASSA

Excel·lent establiment
muntat a la moderna

GRAN CONFORT
PREUS POPULARS
TELEFON 2413

MARUJA (LA RUSSA)

Establiment interna-
cional únic a
Barcelona

Nou de la Rambla, 26, pral.
(Prop de la Rambla.-Entr. pel Cinema)

CASA CARMEN

Xalet discretíssim

FORMOSOR!

ELEGÀNCIA!

CHIC!

Tel. 72383. (Prop. Plaça Rovira)
MASENS, 23, torre

Madam GABY

Gran chic : Confort : Higiene
EXCEL·LENTS MODELS

San Domingo del Call, 6

Prop als carrers de Fiveller, Plaça
de la República i Boqueria

HOTEL - MEUBLE "EL RECREO"

Esmerat servei d'habita-
cions de 3, 4, 5, 6 i 10 ptes.,
amb aigua calenta i freda.
Es lloga servei per a
banquets.

RONJA ST. ANTONI. 8. - PRINCEP
DE VIANA, 3 :: TELEFON 12665

VIES URINARIES :: DEFECTES SEXUALS

Políclínica: RAMBLA CANALETES, 11, 1.ª, 1.ª. De 11 a 1 i 4 a 8

EROTYL

ESPECIFIC DE LA
Astenia Genital
(IMPOTENCIA)

De l'ejaculació precoç (pèrdues seminals), de la debilitat i molt eficaç contra la neurastènia en totes les seves manifestacions. I més poderós elaborador i regenerador de l'activitat neuro-espino-medullo-genital. Pot i deu ésser pres amb la major i la més absoluta confiança per ésser completament inofensiu. No produeix trastorns de cap classe. Únic producte que rejoye-neix, cura sense perjudicar

FULLETS LABORATORIS FARMACOLÒGICS W. DUTREM **PREU:**
GRATIS ALTA S. PERE, 50-BARCELONA-TELÈF. 18631 21'75 Ptes

NERVIOSOS!

Ja s'ha acabat de sofrir, gràcies a les acreditades

Gragees Potencials del Dr. Soivre

que combaten d'una manera còmoda, ràpida i eficaç la Neurastènia, impotència (en totes les seves manifestacions) mal de cap, cansament mental, pèrdua de memòria, vertigenes, fatiga corporal, tremolors, dispèssia nerviosa, palpitations, histèria i trastorns nerviosos en general de les dones, i tots els trastorns orgànics que tinguin per causa o origen esgotament nerviós.

Les **GRAGEES POTENCIALS DEL DR. SOIVRE**, més que un medicament, són un aliment essencial del sistema nerviós, regenerant el vigor sexual propi de l'edat, conservant la salut i prolongant la vida; indicades especialment en els esgotats en llur joventut per tota mena d'excessos; als que verifiquen treballs excessius, tant físics com morals o intel·lectuals; esportistes, homes de ciència, financers, artistes, comerciants, industrials, pensadors, etc., aconseguint sempre amb les **GRAGEES POTENCIALS DEL DOCTOR SOIVRE** tots els esforços o exercicis fàcilment i disposant l'organisme per a reprendre'ls amb freqüència i màxim resultat, arribant a l'extrema vellesa i sense violentar l'organisme amb energies pròpies de la joventut. N'hi ha prou amb prendre'n un flascó per quedar convençut.

Venda a 6'60 pessetes flascó, en totes les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i Amèrica.

NOTA.— Adreçant-se i trametent 0'25 pessetes en segells de correu per al franquell a Oficines Laboratori Sòkatar, carrer del Ter, 16, Barcelona, rebreu gratis un llibret sobre l'origen, desenvolupament i manera de tractar aquestes malalties.

La IMPOTENCIA (JUVENIL I SENIL) la NEURASTENIA, el «SURMENAGE», l'ENVELLIMENT PREMATUR,

tenen
a v u
un
reme
infal
libre
ei

BIO-TEST

L'únic tònic biològic, neuro-glandular, que, sense perjudicar, retorna sempre la sexualitat. Es prepara a base de TESTICUL DE GALL i de productes absolutament inofensius i puríssims. No conté medicaments perjudicials de cap mena. Un sol flascó és suficient per a obtenir resultats remarcables.

Preu: 14 pts. Segalà, Pujol i Culler, Viladot, Andreu, Roca (Girona) etc., etc.

LA ÚNICA

GOMES ALEMANYES GARANTITZADES

Servei permanent de lavatges preventius per a després de l'acte sexual POLVORS mata-cabres «42». La ruina dels pastors, R. I. P. a la primera vegada

CLÍNICA DE VIES URINARIES

ESPALTER, 9, junt carrer Sant Pau - Telèfon 20525 - BARCELONA

MODAS

ESPERANZA

Prengui's la molèstia de fer una visita i veurà el «dernier cri» en models formidables.

Es el «no va más»

Gran exhibició

ARAGÓ, 185, pral, 2.^a

TELÈFON 77.309.

No es confongui de pis

MIL PESSETES

al que presenti CAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZA, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. 45 anys d'èxit creixent.

Premiades amb Medalla d'or en tantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reals Acadèmies de Barcelona, Mallorca, i diverses corporacions científiques reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PL. PL. PI 6
BARCELONA

I PRINCIPALS FARMACIES
D'ESPANYA I AMERICA
PREU: 4'50 PESSETES

CASA JUAN

RESTAURANT

OBERT TOTA LA NIT

(El més popular i acreditat)

Especialitat en la millor Paella

Valenciana i la Sopa Bouillabaisse

Salonets independents a preus
corrents de la casa

Rbla. Sta. Mònica 21 i 23

TELÈFON 23692 i 11692

SÓTANO BAR

El lloc més popular i més clàssic
del Paral·lel

Tothom que vol menjar bé i barat i els que estimen el veritable marisc i els embutits millors van a aquesta casa.

Suculents coberts a 7 ptes.

El millor i més barat de Barcelona

RONDA SANT PAU, 4.—TEL. 11651

- I aquell auto de curses que m'havies de comprar?
- Val més que el deixis córrer.